

Døgn lange Jernbanerejse gennem Evropa; og han kørte først München og siden Berlin forbi uden at gøre Ophold. Han havde nu bestemt sig til for Tiden at undgaa alt, hvad der kunde hemme endsige standse hans Sags Fremgang eller vanskeliggøre dens endelige Sejr. Foreløbig i det mindste skulde alt ofres for det store Fremtidsværk — ogsaa Elskovsglæderne. Selv om Jakobe ikke længer var den, der passede bedst for ham, saa bød Klogskab ham at lade det have sit Forblivende med det engang trufne Valg. Det fik da gaa med den huslige Lykke, som det bedst kunde. For Folk, hvem Skæbnen havde betroet et stort Kald, galdt nu engang ikke den almindelige, borgerlige Lov. De havde i Hjerteanliggender ligesom kongelige Personer en Forpligtelse til at ofre deres private Følelser for højere Hensyn.

Da Toget bruste ind for Københavns Hovedstation, befandt han sig endnu i en delt og nervøst ophidset Sindsstemning. Men her mødte der ham noget uventet.

Idet han fik Øje paa Jakobe, der stod paa Perronen og spejdede efter ham i de forbifarende Kupevinduer, foregik der et pludseligt Omslag i hans Stemning. Han blev varm ved Gensynet. Uvilkaarligt rakte han sig ud af Vinduet og svang sin Rejsehue.

Jakobe saa nu ogsaa ualmindelig godt ud. Hun havde faaet en ny, meget bredskygget Sommerhat, der klædte hende usædvanlig godt, og Sindsbevægelsen og den friske Morgenluft havde givet hendes Kinder Farve.

Per sprang ud af Kupeen. Og skønt Perronen stod fuld af Folk, stak han sin Arm ind under hendes uden at tænke paa, at deres Forlovelse endnu var hemmelig. Han kunde ikke komme sig af sin Forbavselse ved at finde hende saa meget yngre og smukkere og tillige saa langt mindre jødisk af Udseende, end han under Indtrykket af Nannys Person havde hidset sig op til at tro.

Jakobe selv havde for lutter Lykke endnu ikke kunnet sige et Ord. Men paa Vejen gennem Ventesalene var hendes Blik ufravendt løftet op mod ham; og mens de nu trængte sig gennem Forhallens Menneskemyr, hamrede hendes Hjerte, saa Per